

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολλῶ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὄκτ' ἢ φράγα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μισθ—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**

Εἰκοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμῶντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἑδραζόμεν τῆν τῶν Παρισιάνων.

ῤῆμ' Ἀδύο ἄστου,
καίρος τοῦ μούστου,

Ἔτος χίλια κ' ὄκτω κ' ἑξακσίον,
νέα ὄρασις Ῥωμαίων μετ' τὴν γλῶσσαν.

Σαράντα καὶ χίλια κ' ὄκτω,
τομποίοι γιὰ μᾶς τραντακτοί.

**Ἐπάνοδος ἐξ Αἰθιοπίας
τοῦ Θεοτόκου τοῦ κομποῦ.**

Ἄν ἔβρις πῶς ἐχάρηκε τὸ κράτος καὶ τὸ γένος
ὅποταν ὁ Πρωθυπουργὸς καλὰ καρδαμωμένον
ἐκ τῶν λουτρῶν ἐγύρισεν, καὶ μόλις ἰδὼ πέρα
κατέφθαλε ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, τὴν ἄλλην τὴν ἡμέραν
γιὰ τοὺς Κορροῦς τὰ πρόμισα,
κί' ὁ κόσμος τῶν ἰθὺν ἡμερῶν.

Κί' ἔγω τὸν Κέντα τραγουδοῦ:
Πρωθυπουργὸν Γεωργιάκη,
γιατὶ ἐν κάθισσι κί' ἰδὼ
νὰ μᾶς ἰθὺς λιγανά;

Κί' ἐκεῖνος εἶπε: βρὲ παιδιὰ, τί θέλετε νὰ κάνω;
κί' ἂν πάη τώρα, βρὲ παιδιὰ, κί' ὁ Στάης στὸ Τσιρίγιο,
κί' ὁ Μπαλατζίης στὴν Ἀλαμύρ κί' ὁ Νιόνιος εἰς τὸ Τζάντα,
τὸ κράτος ὅπως ἔβριε ρωλόγι θὰ πηγαίη.

Κί' ἂν ἦλθ' ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία, καί' ὁ Κορροῦς ἂν φύγω,
κί' ἂν πάη τώρα, βρὲ παιδιὰ, κί' ὁ Στάης στὸ Τσιρίγιο,
κί' ὁ Μπαλατζίης στὴν Ἀλαμύρ κί' ὁ Νιόνιος εἰς τὸ Τζάντα,
κί' ὅλοι θὰ γίνονται γιὰ μᾶς οἱ Δύο καὶ Λεβάντα.

Κί' ἂν στὰ λουτρὰ τῆς Αἰθιοπίας πάω, νὰ κάνω κοδρα,
κί' ἂν εἶμαι στὴν πρωτεύουσαν, κί' ἂν μινὸς στὴν Δουκίνας,
γι' αὐτὸ μὴ χολοσκάνετε, μὴν ἔχετε σκοποῦρα,
κί' ὅλοι γιὰ μᾶς δουλεύουσι, κί' ὅλοι μᾶς κάνουν κλάταις.

Κί' ἂν πάω στὴν Καπρινασίαν τὴν παραθαλασσίαν
μαζὶ με τοὺς ἐν τέλει,
γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὰς μέλη,
τὰς πράξεις μόνον βλέπετε, τὴν ὄρασι, τὴν θυσίαν.

Κί' ἂν λοῦζομαι στὴν Αἰθιοπία, κί' ἂν πρῶτον παρατάμιο,
κί' ὁ Στάης Τσιρμάς τὸ Σύνταγμα, παιδιὰ, σὰς παρατάμιο.
Ἐν μέσῳ οἴλου καὶ βροντῆς
ἐκεῖνον μόνη μας φρονιάς
καὶ μόνη σωτηρία.

Γιὰ τοῦτ' ὁ κόσμος μᾶς τιμὰ
κί' ἔλ' ὁ μακίλλης γιγνάμ
θὰ μείνουσι εἰς τὰ κρῖα.

Ἐλ τοῦτο ν' ἀποβλέπετε, στὴν Πόλιν νὰ κυττάτε,
καὶ πότε φύγω κί' ἔρχομαι ποτὶ νὰ μὴ ρωτᾶτε.

Κί' ἔγω σὰς λέγ' ὄραθ' ἀπὸ
πῶς γεγονότα σὰν κί' αὐτὰ
ἐν ἔβριαν παρῶμα.

Ὅθεν με σῶμα λιγυρὸν
ἀς φάλομαι νυκθήμερον
στοὺς γαίτονας ἐγκώμα.

Κανεὶς βουδὸς μὴν κάθεται,
κί' ἂν θέλετε νὰ μάθετε
τί κρίχει' στὸ Ῥωμαϊκόν, στὸ κράτος μᾶς τί γίνεται,
ρωτᾶτε τοὺς Ὀθωμανοὺς,
τοὺς Νεοτούρκους τοὺς κλεινοὺς,
κί' ἡμᾶς στὴν ἡσυχία μας, παιδιὰ, νὰ μᾶς ἀφίνετε.

Γιὰ στόλας, γιὰ σπικατῆματα, γιὰ νέα πυροβόλα,
ὅσοις Νεοτούρκους πρέζετε, κί' αὐτοὶ τὰ ξέρουσι δια.
Τί γίνηται, τί γίνεται, τί πρόκειται νὰ γίνῃ,
θὰ σὰς τὸ πρὸν ἐκίνατε,
κί' ἂν οἱ Ῥωμοὶ τῆς Μαδιάμ τὴν Ῥωμοσύνη κάνουν,
νὰ ζήσουσι οἱ Νεοτούρκοι, κί' αὐτοὶ τὴν ξαναφτεζάνουσι.

Ὅσοις Τούρκους ἀνεψίζετε τοῦ νέου καθεστώτος,
κί' ἐκεῖνος ὁ Σαμπάχ—Ἐδὲν φιλέλλην εἶναι πρῶτος,
Κί' ἐκεῖνος ὁ Σαμπάχ—Ἐδὲν γιὰ μᾶς θὰ ξεσπαθῶση,
κί' ἐκεῖνος τὰ κατῶριστα γιὰ μᾶς θὰ κατορθῶση.

Κί' ἂν ἔρχωμ' ἐκ τῆς Αἰθιοπίας κί' ἂν φύγω' ὅσοις Κορροῦς
λόγω μὴ μοῦ γορφέετε,
ὅσοις Νεοτούρκους στρέφετε,
τοὺς μόνους ἀδελφοῦς.

Γιὰ τῆς Τουρκίας τὸ Σύνταγμα σπῆρο κί' ἐμεῖς, ἀπέκοιμα
καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ σήματός μας προσκαλοῦν νὰ δρῶμεν...
γιγνάμ μετ' τὸν καθήφορο καὶ τὴν ὄρητ' ποῦ πῆραμε
ἐν εἶναι καὶ παράξενον μὲ μῆτρα νὰ τοιρκεψώμεν.

Γιὰ κάθε ἔθνος τῶν Ρωμηῶν καὶ γὰρ πολιτικῇ,
γὰρ κάθε συμμαχία των καὶ καθιερώ των σχέσι,
ῥωτάτε τὴν Ἐμπουλοῦδα, ῥωτάτε τὸν Χακί,
κάθε Χανούμ μὲ φερρετ, κάθε Πασσά μὲ φέρ...

Κι' ἐγὼ γὰρ τὸ Ρωμαϊκὸ τί πρόκειται: νὰ κάμῃ
ῥωτῶ καθένα προσφιλῆ
Μουταρρίφη καὶ Βαλῆ,
μὰ καὶ Κατμακάνη.

Ἵμνήσητε τὴν ἐποχὴν
κι' ἔλα πηγαίνου κατ' εὐχὴν.

Κι' ἔμεις ἐκαταφέραμε σὰν ἔξυπνοι μαρζόλοι
Ἰδικὸς μας Ἐλλην Δῆμαρχος νὰ γίνῃ μὲς στὴν Πόλι.

Πραγματικῶς ἐδούλεψα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
γὰρ νὰ τὸ καταφέρω,
καὶ τόσον τώρα χαίρω,
πρὸ μούρχειται στὴν Αἰδηψὸ κι' ἄλλα λουτρά νὰ κάνω.

Γι' αὐτὸ τὸ κᾶσο τὸ τρανὸ
τοὺς Νεοτούρκους προσκυνοῦ
μὲ δέκα τεμανάδες.

Καὶ πᾶν σ' τοὺς Κορφοὺς ξανά
ν' ἀπλώσω ἄλλο τραγανᾶ
μῆσα στῆς Σπιανάδες.

Κι' ἂν βλάβην ἀπροσδόκητον ἢ μηχανὴ μας πάθῃ
κι' ἂν ὁ Μινίστρος Μπαλτατζῆς ἐπιβῆναι νὰ μάθῃ
κάποιο σπουδαῖο γεγονός, ἐμὲν ἂς μὴ ζητήσῃ,
μόνο τὸν κύριον Τεφῆκ τῆς Πύλης ἀς ῥωτήσῃ.
Τῶν Νεοτούρκων ἔταν ἄρα τὰ νέα Κομητάτα
θαρρῶ πὺς εἶναι περὶ τὰ γὰρ μὰς τὰ Κονσολάτα.

Τώρα, ποὺ καταλύθησαν τὰ πρῶην καθεστῶτα
κι' οἱ ἔδραντες οἱ Νεότουρκοὶ ἴδιοί μας εἶναι φίλοι,
βεβαίως δὲν ἔ' ἀναγκασθῆ καμμὰ καινούρια νότα
πρὸς τὸ Ντοβλέτι τῆς Τουρκίας κι' ὁ Μπαλτατζῆς νὰ στείλῃ.

Τώρα, ποὺ πρῶτος Δῆμαρχος ἐβγήκε μὲς στὴν Πόλι
ἴδικὸς μας Ἐλληνας, παιδιὰ καὶ μέλιτα γυατρῶς,
θαρρῶ πὺς δὲν χρειάζονται στρατεύματα καὶ στόλοι
κι' ἡ θεραπεία θὰ βρεθῆ τῆς ἄρρωστης μητρὸς.

Μινίστρος καλορροϊκὸς ὁ Μπαλτατζῆς ἀλήθεια,
κι' ἡ νότας πᾶς θὰ λείψουνη καὶ τέτοια κολοκύθα.
Καθένας διπλωμάτης μας περὶ ζῶν καὶ κότα,
μόν' ὁ Σκουῆς— νὰ τὸν χαρῶ—
ἔβηκε κἀκότυχο καιρό,
κι' ἡμέρα δὲν ἐπέραςε χωρὶς νὰ στείλῃ νότα.

Πηγαίνω στῆς Δουκάτες μου μὲ κόρδιωμα καὶ νᾶξι,
κι' οἶτος ἀγῶνας ἢ ψυχῆ μεγάλους δοκιμάζει
ὅπταν ἔρχεται στιγμή νὰ χωρισθῆ τοῦ σώματος,
τέτοιοις γυμὰ κι' ἐγὼ τραβῶ σὰν χωρισθῶ τοῦ κόμματος.
Διὸ καὶ πάλιν σπεύδατε κι' ἐναγκαλίσασθέ με,
καὶ πάλιν οὐχ ἔβρατε με, καὶ πάλιν ὄψεσθέ με.

Σύλληψες βλασφημιῶν σκυθροῦτων κι' εὐθύμων.

Φασουλῆ μου, ποὺ τὸν Τούρκων μελετᾷ τὰ καθεστῶτα,
δὲν μπορεῖς μὲς στὴν Ἀθήνα νάσαι βλάσφημος σὰν πρῶτα.
Κι' ἔπονος σήμερα τομῆση
καὶ τί νὰ βλασφημήσῃ,
χωροφύλακες τὸν πᾶνε μὲς στὰ κρατητήρια
καὶ τραβᾷ μαρτύρια.

Κι' ἐγὼ ποὺ λές, βρὲ Φασουλῆ, τῶν Ἀθηναίων ἢ Μουσα,
ἔκει ποὺ τὸ Ρωμαϊκὸ μονάχος βλαστημοῦσα,
ἀπὸ τὸν σῆεργο μ' ἔβησε κάποιος φρουρὸς τοῦ νόμου
καὶ μούπε... τὸν σταυρὸ μου.

Γιὰτὶ μοῦ, λέει, βλαστημᾷς σὰν τὸν Ἰσακάρωτη;
φτοῖ! νὰ χάθῃς, παλῆν ἄνθρωπε, ποὺ κάνεις τὸν θαντῆ...
ἄμμ' εἶναι νὰ μὴ βλαστημᾷς, τοῦ λέω, πατριότη,
σὰν βλέπῃς κάθε γαϊδάρη νὰ βάζῃ λεωντῆ;

Σκαμὸς μοῦ λέει, γαϊδάρη... τι βλαστημᾷς, μορῆ;
ἄμμ' εἶναι νὰ μὴ βλαστημᾷς, ἀβρότατε φρουρῆ,
σὰν βλέπῃς πὺς οἱ κυνικοί σου κάνουν τοὺς εὐσχήμους,
σὰν βλέπῃς πὺς οἱ βλάσφημοὶ τοῦσκάνουν τοὺς βλασφήμους;

Κανένας πᾶς δὲν βλαστημᾷ μὲ λόγους ἀπρεπεῖς
σὲ δρόμο καὶ ταβέρνα,
κι' ἔσο κι' ἂν βράζῃς μέσα σου μήτε τομᾶς νὰ πῆς:
ἔρε μὲς στὰ Κουβέρνα.

Ἐπεῖσαν κι' ἡ βλαστημᾷς κι' οἱ λόγοι τοῦ πηλοῦ...
μόνον ἂν εἶσαι μόντης τοῦ κόμμου τοῦ καλοῦ,
κι' ἔχι κανεὶς μαγκούφης χυδαῖος σὰν κι' ἐμὰς,
μπορεῖς νὰ βλαστημᾷς.
Γιὰ μόντης μονάχα καὶ μάγκες φαφτωτοῦς
κλεινουν ταῦτᾶ των ἔλαι καὶ κάνουν τοὺς κουτοῦς.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ τώρα μοῦ σφίγγουν τὸν λαιμὸ
γὰρ νὰ μὴ βλαστημῶ,
κι' ἂν μὰς ἀπαγορεύουν ἐπὶ παντῆ θανάτου
εἰς τὸν παρόντα χρόνον
τὸ βλασφημῆν καὶ μόνον
τὴν ἱερὰν γαστέρα τοῦ καθενὸς χορτάτου,
ἐγ' ὅμως βλέπω τὸσα Ρωμηῶν ἀνδραγαθήματα
καθ' ἑαυτὸν φελλίζω: μόν' ἔγωστα καὶ βλαστήματα.

Ὅμως καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ μὲς ἀπὸ τὴν Πόλι
βλαστημα τὸ Ρωμαϊκὸ, τῆς γῆς τὸ περιβόλι,
καὶ ἔβριζε κάθε κηπουρὸ καὶ κάθε τὸν μανάθῃ...
ἔκει δὲν τρέχεις κίνδυνον κανεὶς νὰ σὲ συλλάβῃ.

Τῶν Μουσῶν τὸ κτερίον καὶ τὸ Μαλειότησιον.

Θὰ ἔβηξ τὸ Βασιλικὸ πὺς ἔδρισκεται κλεισιμένο
κι' ἔπονος περᾶση καὶ τὸ ἔη φωνάζει: τὸ καμμένολ
Ἄλλ' ὅμως μάθε μήνυμα μῆς συμφορᾶς μεγάλης...
τὸ δούτυχο Ταμεῖο τοῦ κάποιος Στρατῆς μπακαλῆς
τὸ νοίκιασε καὶ τὸκανε μπακαλῆκο μεγάλο,
κι' ἐγὼ σαρδελοδάρελα καὶ μπακαλῆζόρους φάλλω.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ἔφανικό,
σὺ δὲλλο τὸ Βασιλικὸ
ν' ἀνέβουνη μπακαλῆκο.